

Szelekkel kötekedett, bejárta a magas eget,
Viharral verekedett, élvezte, hogy az élet csak lebegés.
Megunva a fellegeket Földre szállt és itt is rekedt,
Szerette az embereket, és érezte, hogy az élet útkeresés.

Az emberek szárnyatlanok, köztük ő sem szárnyalhatott,
Nem értett egy gondolatot, miért van az, hogy az élet csak rohanás.
Egy napon elege lett, újra vágyta a magas eget,
Egy toronyból nekieredt, de visszahozta a bénító zuhanás.